

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากหนังสือ เอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ โดยเสนอผลการศึกษาเป็น 4 ตอน คือ ตอนที่ 1 การอาชีวศึกษากับการประกอบอาชีพอิสระ ตอนที่ 2 การประกอบอาชีพอิสระ ตอนที่ 3 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และตอนที่ 4 วิทยาลัยเกษตรกรรมอุบลราชธานี ในแต่ละตอนมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การอาชีวศึกษากับการประกอบอาชีพอิสระ

การจัดการศึกษาของประเทศทุกระดับในปัจจุบันนี้ เรามุ่งเน้นลงไปให้ผู้สำเร็จ การศึกษาทุกระดับมีความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพ สามารถเลือกประกอบอาชีพ ตามความถนัด ความสนใจ ความต้องการ และความเหมาะสมกับตนเองได้ ซึ่งการจัดการ ศึกษาตามแนวทางดังกล่าวเป็นไปตามความหมายของการศึกษาของไทย ซึ่งไพฑูรย์ สิ้นลาร์ตัน (2523 : 89) อ้างถึง คณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อการปฏิรูปการศึกษาว่า "... การ ศึกษาจะต้องเสริมสร้างความรู้ ความสามารถ และค่านิยมในการประกอบอาชีพที่เหมาะสม กับสภาพที่เป็นอยู่จริง ให้รู้จักใช้จ่ายอย่างมีธรรมาภิบาล..." และสอดคล้องกับเป้าหมายของการ ศึกษาโดยส่วนรวมซึ่ง สุลักษณ์ ศิวรักษ์ (2530 : 26-27) กล่าวว่า การศึกษาควรเป็นไป เพื่อ

1. มีความรู้ขั้นต่าอย่างน้อยก็เพื่อที่เขาจะอยู่ในสังคมเพื่อหาความรู้เพิ่มขึ้นได้ด้วย
2. มีวิชาชีพ เพื่อจะหาเลี้ยงชีพได้
3. มีความสนใจและใคร่แสวงหาความรู้ จะได้สามารถเรียนรู้และเข้าใจ

สิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง

4. รู้จักวิจารณ์ พร้อมกับรู้จักทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม
5. ได้สัมผัสและสัมผัสทางวัฒนธรรมและจริยธรรมซึ่งเป็นผลได้อันล้ำค่าของมนุษยชาติ

รัฐในประเทศไทยมีบทบาทต่อการจัดและรับผิดชอบเกี่ยวกับการศึกษาเป็นอันมาก เพื่อมุ่งหวังให้เยาวชนได้มีการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ดี และสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ ต้องการให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแก่ประเทศ การจัดการศึกษาวิชาชีพรับผิดชอบโดยหลายหน่วยงาน โดยมีกรมอาชีวศึกษาเป็นหลักในการจัดการศึกษาวิชาชีพทั้งของรัฐและเอกชน บรรจง ชูสกุลชาติ (2528 : 117) ได้กล่าวถึงภาระกิจหลัก 4 ประการ ของทุกสถานศึกษาในสังกัดกรมอาชีวศึกษาว่า จะต้องมีการะกิจดังนี้คือ

1. การฝึกอบรมตามกระบวนการเรียนการสอนใหม่ ให้นักเรียนนักศึกษา มีทักษะในการสร้าง และการผลิตัวอย่างมีกึ่งนิสัยอันเลิศอย่างมีมานะอดทนเป็นเยี่ยมและอย่างมีความซื่อสัตย์เป็นยอด
2. การวิจัยและพัฒนา
3. การบริการชุมชน
4. การทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

จากภารกิจดังกล่าวสถานศึกษาในสังกัดกรมอาชีวศึกษาจึงมีบทบาทอย่างมากในการสร้างเสริมอาชีวศึกษาเพื่อพัฒนาประเทศ ทั้งการสร้างบุคลากรให้กับสาขาวิชาชีพต่าง ๆ การบริการ พัฒนาสังคมรวมถึงการอนุรักษ์ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมต่าง ๆ ของสังคมอีกด้วย

อาชีวศึกษาเกษตรกรรม (Vocational Education in Agriculture) คือ กระบวนการของการฝึกฝนให้ความรู้แก่เกษตรกร หรือผู้ที่มุ่งหวังจะเป็นเกษตรกรเข้าสู่อุปการประกอบอาชีพเกษตรกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ (บุญเทียม เจริญยิ่ง 2528 : 38) และได้เรียกวิธีการถ่ายทอดวิชาชีพเกษตรกรรมนี้ว่า การศึกษาเกษตร คือ การถ่ายทอดกฎระเบียบ

ทางสังคม ความรู้ศิลปวิทยาการต่าง ๆ ตลอดจนการอบรมจริยธรรม และถ่ายทอดศิลปวิทยาการในการผลิต ผลิตผลการเกษตรตลอดจนการตลาดให้กับนักเรียนเพื่อให้เขาเหล่านั้นสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้ และสามารถยึดการเกษตรเป็นอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายทางการศึกษาดังกล่าว กรมอาชีวศึกษาได้กำหนดนโยบายในแผนพัฒนาอาชีวศึกษาระยะที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) ทางด้านคุณภาพการศึกษา ดังนี้คือ

เร่งรัดพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้เป็นกระบวนการที่ครบวงจร เพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมทั้งทักษะวิชาชีพ และความสามารถในการสร้างสรรค์ผลงานที่ได้คุณภาพ มาตรฐานรวมทั้งความสามารถในการให้บริการ และการจัดการ ซึ่งเป็นแนวทางส่งเสริมผู้สำเร็จการศึกษา สามารถออกไปประกอบอาชีพอิสระได้ นอกเหนือจากอาชีพลูกจ้าง

นอกจากนั้น กรมอาชีวศึกษา ยังได้กำหนดแนวทางพัฒนาอาชีวศึกษาด้วยจุดเน้น 7 ประการ และต่อมาได้เพิ่มเป็น 10 ประการ ในปีงบประมาณ 2533 เป็นต้นไป คือ

1. สนองความต้องการตลาดแรงงาน
2. จัดการเทคโนโลยีใหม่
3. ให้ส่งเสริมอาชีพอิสระ
4. สอนระยะสั้นสู่ประชา
5. พัฒนาหลักสูตรสื่อการสอน
6. งานอาชีพครบวงจรได้มาตรฐาน
7. เร่งงานคุณภาพนักศึกษา
8. การพัฒนาครูอาจารย์
9. ประสานสัมพันธ์มวลชน
10. เพิ่มประสิทธิผลวิเคราะห์ วิจัย

ต่อเนืองมาถึงแผนพัฒนาอาชีวศึกษาระยะที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) กรมอาชีวศึกษาได้กำหนดนโยบายในการจัดการศึกษาดังต่อไปนี้

1. เร่งรัดพัฒนาการผลิตกำลังคนให้มีความรู้ ทักษะ สอดคล้องกับการขยายตัวของเศรษฐกิจ การเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี และการประกอบอาชีพอิสระ
2. ปรับปรุงโครงสร้างและรูปแบบการจัดอาชีวศึกษาให้เอื้ออำนวยต่อการผลิตกำลังคนในสาขาที่ขาดแคลน และจำเป็นต่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างตลาดแรงงานในภาคอุตสาหกรรม เกษตรกรรมและบริการทันสมัย
3. พัฒนาผู้เรียนให้มีนิสัยรักการทำงาน มีศรัทธา และมีจรรยาบรรณวิชาชีพ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ พร้อมมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์
4. ส่งเสริมการอนุรักษ์ ฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม บำรุงรักษาและแก้ไขปัญหาและการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
5. ส่งเสริมการประดิษฐ์คิดค้น ดัดแปลง และพัฒนาเทคโนโลยีท้องถิ่นเพื่อให้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพทรัพยากรและอาชีพ
6. ส่งเสริมและสนับสนุนการขยายโอกาสทางการศึกษาวิชาชีพอย่างกว้างขวาง แก่ทุกกลุ่มชน
7. ขยายการศึกษาขั้นพื้นฐานด้านอาชีพให้กว้างขวาง ทั้งด้านอุตสาหกรรม เกษตรกรรมและบริการ โดยเฉพาะด้านเกษตรกรรม เน้นเกษตรกรรม และผู้ที่จะเป็นเกษตรกรให้สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ
8. ส่งเสริมการบริการวิชาชีพระยะสั้นแก่ชุมชนอย่างกว้างขวาง สอดคล้องกับความต้องการของบุคคล สภาพทรัพยากรท้องถิ่น และตลาดแรงงาน
9. เร่งรัดพัฒนาสถานศึกษาให้เป็นผู้นำในการจัดวิชาชีพในท้องถิ่น มีความพร้อมและศักยภาพในการกิจหลัก ทั้งการสอน การบริการวิชาชีพแก่ชุมชน และการวิเคราะห์วิจัยเพื่อพัฒนาการศึกษาวิชาชีพและเทคโนโลยีท้องถิ่น
10. เร่งรัดพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอน ให้มีระยะเวลาและสาขาวิชาที่หลากหลาย ยืดหยุ่น สอดคล้องกับความต้องการของสภาพตลาดแรงงาน ทรัพยากรท้องถิ่น และการประกอบอาชีพอิสระ
11. เร่งรัดพัฒนาคุณภาพบุคลากร ครูอาจารย์ และผู้บริหารให้มีความรู้

ทักษะ สอดคล้องกับวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่

12. พัฒนาองค์กรและกลไกการจัดการอาชีวศึกษาตั้งแต่ระดับสถานศึกษา ระดับจังหวัด ระดับภาคและระดับกรม ให้สามารถดำเนินงานได้อย่างมีเอกภาพ ประสาน สัมพันธ์ สอดคล้อง เป็นกระบวนการเดียวกันอย่างเป็นระบบ

13. ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา และสถานประกอบการทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อให้การจัดการอาชีวศึกษาเป็นไปอย่างมีคุณภาพ ตลอดจนระดมทรัพยากรจากแหล่งอื่น ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ

14. ส่งเสริมการวิเคราะห์ วิจัย และการจัดระบบข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการบริหาร ตลอดจนเร่งรัดพัฒนาการติดตามและประเมินผลอย่างจริงจัง ต่อเนื่อง

15. สนับสนุนการอาชีวศึกษาในการจัดการศึกษาด้านอาชีพ เพื่อเตรียมคนยุคใหม่ที่จำเป็นในยุคเทคโนโลยีสารสนเทศ และเพื่อเพิ่มบทบาทของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (แผนพัฒนาอาชีวศึกษาระยะที่ 7 กรมอาชีวศึกษา 2534 : 2-3)

จากนโยบายข้างต้น กรมอาชีวศึกษา จะสามารถผลิตกำลังคนสอดคล้องกับการพัฒนาประเทศ ทั้งด้านอุตสาหกรรม เกษตรกรรม และบริการ ตามที่ สุจินต์ จินายน ได้เสนอไว้ว่า อาชีวศึกษาจะต้องสร้างคนให้มีหลักการพื้นฐานทางวิชาการที่แน่น มีความรู้จริงจัง และที่เปลี่ยนแปลงในเรื่องของความจริง (2535 : 17)

ตอนที่ 2 การประกอบอาชีพอิสระ

การประกอบอาชีพอิสระ หมายถึง การประกอบกิจการขนาดเล็กที่ทำด้วยตนเอง ที่อาศัยทักษะและเทคนิคการจัดการให้เกิดรายได้และมีกำไร ซึ่งอาจมีลักษณะเป็นการผลิต ประกอบบรรจุ ซ่อมบำรุง ทดสอบ ปรับปรุง แปรสภาพหรือทำลายสิ่งใด ๆ รวมทั้งการบริการ และการประกอบกิจการอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับสิ่งเหล่านี้ ส่วนใหญ่แล้วเจ้าของจะเป็นผู้ดำเนินกิจการขั้นตอนต่าง ๆ เองเป็นส่วนมาก (จริยา ทัพพะกุล ณ อยุรยา 2530 : 48)

การประกอบอาชีพส่วนตัว หมายถึง การประกอบธุรกิจของส่วนบุคคลหรือของ
ครัวเรือน หรือระหว่างหุ้นส่วนด้วยกันเพื่อมุ่งหวังรายได้และกำไร โดยผู้ประกอบการเป็นผู้
ทำงานในกิจการของตนเอง (ผาสุก พงษ์ไพจิตร 2531 : 82)

สุรพล เพิ่มผล ได้กล่าวถึงการประกอบอาชีพอิสระว่า อาชีพอิสระคือ อาชีพที่
สามารถดำเนินการเองได้โดยลงทุนน้อย แต่ใช้ข้อคิดและกำลังกายค่อนข้างมาก เป็นการยึด
หลัก การพึ่งตนเองไม่หวังพึ่งการสมัครงานอย่างเดียว จะเป็นการสร้างความหวังใหม่แก่ผู้ที่
กำลังหางานทำและช่วยลดปัญหาด้านการว่างงานด้วย (2532 : 17) สอดคล้องกับความ
คิดเห็นของ กันนาร์ ไมร์ดอล (Gunnar Myrdal 1968 : 1215) ในหนังสือ Asian
Drama ว่า การประกอบอาชีพอิสระเป็นการปลูกฝังความเป็นประชาธิปไตยในแง่ของการ
ปกครองตนเอง และเป็นแนวทางแก้ปัญหาอุปสรรคในการพัฒนาประเทศทางภาคพื้นเอเชีย
โดยเฉพาะ

ดังนั้นการประกอบอาชีพอิสระ หรือการประกอบอาชีพส่วนตัวจึงเป็นสิ่งเดียวกัน
โดยความหมายโดยสรุปของการประกอบอาชีพอิสระ คือ อาชีพที่มีลักษณะที่ผู้ประกอบการได้
รับค่าตอบแทนจากลูกค้า โดยผู้ประกอบการหรือเจ้าของกิจการเป็นผู้ลงมือกระทำด้วยตนเอง
ในฐานะผู้ประกอบการ

กรมอาชีวศึกษา โดยกองแผนงานได้กำหนดคุณสมบัติผู้ประกอบการอิสระที่ประสบ
ความสำเร็จไว้ 9 ข้อ ดังนี้

1. ความมีวิสัยในตนเอง หมายถึง การควบคุมตนเอง ให้ประพฤติปฏิบัติ
ตามกฎหมายข้อบังคับ ระเบียบแบบแผน แผนงาน และขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม เพื่อ
ความสุขในชีวิตของตน และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม
2. ความเอาจริงเอาจัง อดทน หมายถึง ความสามารถในการต่อสู้กับ
ความยากลำบากอย่างเต็มความสามารถ จนกว่าบรรลุเป้าประสงค์ โดยไม่ย่อท้อเลิกล้ม
ความตั้งใจไปก่อน

3. ความมีมานะพยายาม หมายถึง ความตั้งมั่นพยายามในการทำงาน แม้ประสบความล้มเหลว ยังพยายามหาทางแก้ไข ปรับปรุงต่อสู้อุปสรรคจนบรรลุความสำเร็จ
4. ความรักชอบงาน หมายถึง ความมีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพการงานที่ปฏิบัติ ให้ความเอาใจใส่ ชยัน และภาคภูมิใจในงาน
5. ความรับรู้และรู้รอบ หมายถึง มีความรู้ในกิจการงานอย่างดี ทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติ ใฝ่รู้ สนใจชวนชวหายหาความรู้เพิ่มเติมมาประยุกต์ใช้ปฏิบัติในกิจการของตน
6. ความมีสำนึกในเชิงธุรกิจ หมายถึง สัญชาติญาณในการลำดับความคิด ในหลักการของธุรกิจ การวางแผนงานในการดำเนินงาน การตัดสินใจในปัญหาต่าง ๆ ด้วยจิตใจสำนึกในเชิงธุรกิจ
7. ความมีจิตใจอยากเป็นผู้ชนะ หมายถึง ความกระตือรือร้นในการดำเนินกิจการ ศึกษาหาวิธีการพัฒนางานของตนให้มีคุณภาพ ลักษณะเด่นกว่าผู้อื่น
8. ความซื่อสัตย์สุจริต หมายถึง ตั้งมั่นในการทำงานตามหลักการ ความเที่ยงตรง จริงใจต่อกัน ผลิตสินค้าที่มีคุณภาพเหมาะสมต่อราคา ปฏิบัติงานอาชีพตามคำสอนของศาสนา
9. ความมีมนุษยสัมพันธ์ หมายถึง ความสามารถในการโน้มน้าวจิตใจคน มีการติดต่อสื่อสารกับคนรอบข้างอย่างมีประสิทธิภาพ รู้จักการดำเนินชีวิต อยู่ร่วมกับคนอื่นอย่างสันติสุข เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี

สรุปผล เพิ่มผล (2532 : 44) ได้สรุปคุณลักษณะหรือคุณสมบัติของผู้ประกอบอาชีพอิสระจากแนวคิด ผลงานการศึกษาของนักวิชาการต่าง ๆ เป็นคุณลักษณะ 7 ประการ ดังนี้

1. ความกล้าเสี่ยงอย่างสมเหตุสมผล
2. ลักษณะคิดค้นประดิษฐ์
3. โอกาสทางธุรกิจ
4. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
5. ความเชื่อในอิทธิพลจากการควบคุมภายใน

6. เหตุผลทางเศรษฐศาสตร์

7. ความเป็นผู้นำ

ชุมปีเตอร์ (Schumpeter 1975 : 47) นักเศรษฐศาสตร์มีชื่อเสียงเชื้อชาติออสเตรีย ผู้มีผลงานมากมายที่แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยที่สำคัญที่สุดในกระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศก็คือ ตัวผู้ประกอบการนั่นเอง ท่านผู้นี้ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับ "ผู้ประกอบการ" ไว้ว่า เป็นบุคคลที่ทำการค้นคิดสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ โดยมีสาระสำคัญห้าประการ กล่าวคือ ประการแรก ได้แก่ การเสนอสินค้าชนิดใหม่ ๆ หรือสินค้าที่มีคุณภาพแตกต่างออกไป ยังไม่มีในท้องตลาดขณะนั้น ประการที่สอง ได้แก่ การนำเอากรรมวิธีการผลิตใหม่ ๆ ที่ยังมีได้มีการใช้ในการผลิตสินค้า ณ ที่ใด ๆ มาก่อน มาใช้ดำเนินการผลิตสินค้าของตน ประการที่สาม ได้แก่ การเปิดตลาดแห่งใหม่ เพื่อการขายสินค้าหรือบริการ ประการที่สี่ ได้แก่ การค้นพบวิธีผลิตใหม่ ๆ และนำมาใช้ในการผลิตสินค้า ประการสุดท้าย ได้แก่ การดำเนินการจัดตั้งองค์การอุตสาหกรรมขึ้นใหม่ อันเป็นกิจการที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง และการพัฒนาในระบบเศรษฐกิจของประเทศ ฉะนั้นลักษณะของผู้ประกอบการอีกประการหนึ่งคือ ด้านการคิดค้นประดิษฐ์ จึงจะสามารถแข่งกับคู่แข่งรายอื่น ๆ ได้

ตอนที่ 3 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) พุทธศักราช 2527 สาขาเกษตรกรรม

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้มีความรู้ ประสบการณ์ สามารถปฏิบัติงานในระดับช่างเทคนิค หรือระดับอาวุโสทางการ
2. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อสัมมาชีพ มีความภาคภูมิใจและมั่นใจในวิชาชีพที่เรียน
3. เพื่อพัฒนาทางด้านวินัยในการทำงาน มีจรรยาในวิชาชีพ มีความซื่อสัตย์สุจริต ความซื่อสัตย์สุจริต ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความรับผิดชอบในการทำงาน ความมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี และความสามารถในการตัดสินใจและแก้ปัญหา

โครงสร้างหลักสูตร

จะต้องเรียนทั้งหมดไม่น้อยกว่า 90 หน่วยกิตตามโครงสร้าง ดังนี้

	จำนวนคาบ	
	ทฤษฎี	ปฏิบัติ
1. หมวดวิชาสัมพันธ์เกษตรกรรม	<u>13</u>	<u>25</u>
1.1 วิชาสัมพันธ์ กลุ่มที่ 1	5	13
1.2 วิชาสัมพันธ์ กลุ่มที่ 2	8	12
2. หมวดวิชาเทคโนโลยีการเกษตร	<u>30</u>	<u>50</u>
2.1 พืชกรรม	6	10
2.2 สัตวบาล	6	6
2.3 ช่างเกษตร	4	5
2.4 ธุรกิจเกษตร	5	2
2.5 อุตสาหกรรมเกษตร	2	0
2.6 ส่งเสริมการเกษตร	2	3
2.7 วิทยาศาสตร์เกษตร	5	9
2.8 การฝึกงานเกษตร	-	(15)
3. หมวดวิชาเลือก	<u>(14)</u>	<u>(8)</u>
3.1 วิชาเลือกบังคับ	8	8
3.2 วิชาเลือกเสรี	6	7
	57	83

จำนวนคาบปฏิบัติ 15 คาบ ในข้อ 2.8 คือ $15 \times 20 = 300$ คาบ/ภาคเรียน

(กระทรวงศึกษาธิการ, 2527 : 1-5)

ตอนที่ 4 วิทยาลัยเกษตรกรรมอุบลราชธานี

วิทยาลัยเกษตรกรรมอุบลราชธานี ตั้งอยู่ที่ หมู่ 7 ตำบลหนองซอน อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี อยู่ห่างจากตัวจังหวัดไปตามถนนแจ้งสนิท (อุบลราชธานี-ยโสธร) 18 กิโลเมตร แล้วแยกเข้าวิทยาลัยไปประมาณ 2 กิโลเมตร มีพื้นที่ทั้งหมด 1,080 ไร่

ได้รับการจัดตั้งเป็นโรงเรียนเกษตรกรรม อุบลราชธานี เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2520 และได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นวิทยาลัยเกษตรกรรมอุบลราชธานี เมื่อวันที่ 28 กันยายน 2524

สภาพพื้นที่โดยทั่วไปเป็นป่า มีต้นไม้เล็กใหญ่อย่างหนาแน่น มีความลาดเทและเนินสูง มีแอ่งน้ำขนาดใหญ่อยู่ภายใน คือ กุดใหญ่และกุดหวาย จากทิศตะวันตกถึงทิศใต้ติดแม่น้ำลำเซบายตลอดแนว ด้านหน้าติดหนองน้ำขนาดใหญ่ คือ หนองซอน

วิทยาลัยเกษตรกรรมอุบลราชธานีมีอัตรากำลังบุคลากร ดังนี้ ข้าราชการครู 62 คน ข้าราชการพลเรือน 4 คน ลูกจ้างประจำ 28 คน ลูกจ้างชั่วคราว 10 คน รวม 104 คน
หน้าที่วิทยาลัยเกษตรกรรมอุบลราชธานี

วิทยาลัยเกษตรกรรมอุบลราชธานี มีภาระหน้าที่ตามการมอบหมายจากกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ดังนี้

1. จัดการศึกษาทางด้านอาชีวศึกษาเกษตร
2. จัดการฝึกอบรมวิชาชีพเกษตรกรรม 2 รูปแบบ คือ การฝึกอบรมวิชาชีพเกษตรกรรมระยะสั้น และการฝึกอบรมวิชาชีพเกษตรกรรมระยะสั้น และการฝึกอบรมวิชาชีพเกษตรกรรมเคลื่อนที่
3. ดำเนินงานตามโครงการน้ำพระทัยจากในหลวง (โครงการอีสานเขียว)
4. ดำเนินงานตามโครงการ พระราชดำริของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน
5. ดำเนินงานทดลองวิจัย
6. ให้บริการชุมชนและหน่วยงานอื่น

หลักสูตรที่เปิดสอน

วิทยาลัยเกษตรกรรมอุบลราชธานี สามารถเปิดทำการสอนนักเรียนนักศึกษาในหลักสูตรต่าง ๆ ดังนี้

1. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. 2524 (ปวช. 2524) ประเภทวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชา ประมง เป็นหลักสูตร 3 ปี รับผู้จบ ม.ศ. 3 ม.3 หรือเทียบเท่า
2. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. 2530 (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1 พ.ศ. 2533) (ปวช. 2530) ปรับปรุง 2533) ประเภทวิชาเกษตรกรรม เป็นหลักสูตร 3 ปี เลือกกลุ่มวิชาเรียนได้ตามความต้องการ เช่น กลุ่มวิชาสัตว์ปีก สัตว์เล็ก โคนม ไม้ผล ไม้ยืนต้น พืชสวนประดับ ฯลฯ รับผู้จบ ม.ศ. 3 ม.3 หรือเทียบเท่า
3. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พ.ศ. 2527 (ปวส. 2527) ประเภทวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชาเกษตรกรรม เป็นหลักสูตร 2 ปี เลือกกลุ่มวิชาเรียนได้ตามความต้องการ เช่น กลุ่มวิชาประมง สัตว์ปีก สัตว์เล็ก โคนม ไม้ผล ไม้ยืนต้น พืชสวนประดับ ฯลฯ รับผู้จบ ปวช. เกษตรกรรม
4. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค พ.ศ. 2533 (ปวท. 2533) ประเภทวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชาประมง สัตว์ปีก สัตว์เล็ก ไม้ผล ไม้ยืนต้น พืชสวนประดับ เป็นหลักสูตร 2 ปี รับผู้จบ ม.ศ. 5 และ ม.6
5. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (พิเศษ) พ.ศ. 2526 (ปวช. (พิเศษ) 2526) ประเภทวิชาเกษตรกรรมตามโครงการอาชีวศึกษาเพื่อแก้ปัญหาความยากจนในชนบท เป็นหลักสูตร 5 ปี รับผู้จบการศึกษาขั้นต่ำ ป.6 ไม่ต้องเสียค่าบำรุงการศึกษาสามารถทำการ ศึกษาได้ในหมู่บ้านของนักเรียน (วิทยาลัยเกษตรกรรมอุบลราชธานี 2533 : 2)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมบัติ พัฒนา (2528 : 80) ได้ทำการวิจัยถึงแนวโน้มในการเลือกประกอบอาชีพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เกษตรกรรม ของวิทยาลัยเกษตรกรรมภาคกลาง พบว่า นักศึกษามีแนวโน้มในการเลือกประกอบอาชีพรับจ้างมากกว่าอาชีพอิสระ และเชื่อมั่นใจว่ามีความรู้ความสามารถตามที่ได้ศึกษามาเป็นปัจจัยสำคัญปานกลาง ในการเลือกประกอบอาชีพ ปัจจัยที่สำคัญที่สุดคือ เงินทุนในการเลือกประกอบอาชีพ นักศึกษาจะพิจารณาถึงความต้องการ ความสนใจ ความถนัด ความรู้และความสามารถของตนเป็นเกณฑ์

มโนเส สุวรรณพงษ์ (2531 : 75) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เกษตรกรรมของวิทยาลัยเกษตรกรรมในเขตการศึกษา 2 ต่อการจัดการสอนการเรียน เพื่อให้เหมาะสมสำหรับการประกอบอาชีพเกษตรพบว่า วิทยาลัยเกษตรกรรมควรเพิ่มเนื้อหาวิชาทางด้านสัตวบาลและพืชพรรณให้มากขึ้น เน้นทักษะทางด้านการฝึกงานภายใน ธุรกิจเกษตร การวางแผนล่วงหน้าเกี่ยวกับโครงการฟาร์ม ตลอดจนการใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

สุรพล เพิ่มผล (2532 : 40) ได้ทำการวิจัยลักษณะที่พึงประสงค์สำหรับการประกอบอาชีพอิสระของนักศึกษา คณะวิชาวิทยาการจัดการในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ พบว่า ลักษณะที่พึงประสงค์สำหรับการประกอบอาชีพอิสระตามการรับรู้ของอาจารย์และผู้ประกอบการซึ่งสรุปได้ คือ มีความกระตือรือร้น เชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ตัดสินใจอยู่บนฐานข้อมูล และข้อเท็จจริง มีความพอใจที่จะทำธุรกิจให้ประสบผลสำเร็จ และก่อนทำธุรกิจจะศึกษาหาข้อมูลและข้อเท็จจริง และลงมือปฏิบัติทันที

อำไพ ศรีอรรถจันทร์ และคณะ (2534 : 119) ได้ทำการวิจัยการส่งเสริมอาชีพอิสระของสถานศึกษาระดับอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือพบว่า ผู้บริหารและ

ครู-อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นด้วยมากที่สุดกับนโยบายส่งเสริมอาชีพอิสระของกรมอาชีวศึกษา และเห็นด้วยมากกับการให้ความสำคัญต่อยุทธศาสตร์ของสถานศึกษา

จากการวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยพบว่า วิทยาลัยในสังกัดกรมอาชีวศึกษามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการจัดการศึกษา เพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ การดำเนินการศึกษารูปแบบในการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ การศึกษาการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมสภาพการประกอบอาชีพอิสระ นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย